

הראיות שאספה המישטרה נגד החשוד היו נסיבות כלכליות. הוא הכחיש את מעורבותו בכל תוקף, אך המישטרה היתה משוכנעת שהוא הרוצה. לדברי המישטרה, היה לפליצה מניע חזק לרצח: הוא היה מאהבה של אשתו הקורבן. היא דחתה אותו, והוא החליט להחזיר אותה לחיקו עליידי רצח בעלה.

עד היום מסרב פליצה לדבר על יחסיו עם אשתו הקורבן. «אני לא רוצה להתייחס לענייני ההוא. יש עדיין אנשים חיים העלולים להיפגע מזה. אני יודע שהוא נרצח על רקע עסקי-מסויים».

השוטרים היכו אותי או מכות רצח. הייתי ילד, ובכל זאת לא הודיתי, כי הייתי חף-פושט. הפרקליטות היתה מוכנה לעשות עסקה עם הסניגור שלי, שאני אודה בהריגה והם יותרו על האישום ברצח. גם לזה לא הסכמתי, כי הייתי בטוח שאצא זכאי. הוא מספר.

ואמנם, חיטוט בתיקים ישנים מגלה כי פליצה הורשע בתיק הרצח בגלל עדותו של עדיהגנה דווקא.

היה זה מומחה לכתבי-יד, שהוא גם רופא במיקצועו. הוא שהוזמן על-ידי הסניגור כדי להעיד על כתב-יד מסויים. העד ריבר על כתב-ידו, ואחר כך נתבסס לברוק גם טביעת-אצבע של פליצה, שנמצאה על שרפרף מוכתם ברם ליד הקורבן.

מאחר שפליצה היה נביית במישפחת הקורבן, לא היתה לטביעת-אצבע שלו חשיבות רבה. אולם אילו הוכח כי טביעת-אצבע נמצאה מעל לרמו של הקורבן, היה בכך להעיד כי הוא נכח בנמל הרצח. ואמנם, הרופא, שלא היה מומחה לכריכות-דם כלל וכלל, נטל על עצמו את המשימה והעיד כי טביעת-אצבע היא על כתם הדם. בכך מצאו השופטים תמיכה מספקת לראיות האחרות, והרשיעו את הנאשם. הם גזרו עליו מאסר-עולם.

גם העירוער לבית-המישפט העליון לא הצליח. מכיוון שטביעת-האצבע על כתם-הדם נראתה לשופטים כראייה משכנעת ביותר, שלא כמו עמוס ברנס, ועקב פליצה את צידקתו רק לעורכיי דין ולשופטים. הוא לא פנה מעולם לעיתונות. «היו לי או תישעה אחים קטנים, שלמדו בבית-הספר, ולא רציתי ששמי יופיע שוב ושוב בעיתונים ויפגז בהם. אני מוכן למות בשביל אנשים שאני אוהב», הוא מסביר.

אדמה

תמורת שנים

ישועה באה לו ממקום בלתי צפוי. יום אחד ביקר בכלא הפרופסור רודי ליבאי. מישעו סיפר לו על הצליחה ועל טענותיו לגבי פסק-הדין. אחרי שמעו את האסיר החליט ליבאי לטפל בתיק ולנסות להגיע לחקר האמת. ללא תמורה ברק עשרות מסמכים ופרוטוקולים, פנה לרופא שהעיד על כתם-הדם וחקר אותו על עדותו. או התברר לו, כי הרופא לא ייחס אז כל חשיבות לעדותו ולא העלה על דעתו כי עליה יבוסס פסק-הדין שהרשיע את הנאשם.

על סמך חקירותיו אלה פנה הפרופסור ליבאי לשופטים עליונים ולראש לישכת עורכי-הדין דאז, ויחד פנו בבקשה לנשיא להקל בדינו של האסיר. בגלל סיבות מישפטיות אי אפשר היה לפתוח במישפט חוזר, ולכן הסתפקו בתנינה שהביאה לשיחרורו המיידי של פליצה, אחרי 12 שנים בכלא.

מדינת-ישראל פיצתה את פליצה על 12 השנים בכך שב-1979 נתנה לו דונם אימה ליד איצטריון-רמת-גן, בהמלצה למינהל מקרקעי ישראל נכתב: «המלצה זו ניתנת לאיש מאחר שכל הגורמים המישפטיים, כולל היועץ-המישפטי, סבורים כי נעשה לו עוול בעבר ויש לעשות הכל כדי שישתקם».

כאשר יצא שוב לחיים, הרגיש פליצה צורך לפצות עצמו על שנות התנזרות והכלא. מאז ומתמיד אהב

נשים. גם כאשר היה נער, לפני שנכנס לכלא, היה מבלה הרבה בחברת בנות המין היפה ויוצא איתן למסיבות וריקודים. כעת ניסה למצות את החיים עד תום.

בין הנערות שפגש, מאז שיצא מהכלא, נחר פליצה בצעירה בלונדית יפהפיה בשם סילווייה מרמלשטיין. במשך תקופה של כשלוש שנים היו פליצה וסילווייה ביחד. בתחילה נראה כי הכל היה כשורה בין השניים, וסילווייה אף רצתה להתחתן. אולם אחרי שאביה של סילווייה גילה את עברו של פליצה, התחילו היחסים להידרדר. בין השניים התגלעו תביעות כספיות שונות, סילווייה פנתה כמה פעמים למישטרה והתלוננה כי פליצה היכה אותה, ניסה לחנוק אותה, וגזל ממנה תכשיטים וכסף. פליצה הכחיש הכל, והמישטרה מעולם לא פתחה תיק בנידון, מכיוון שראתה בכך דברים שבינו לבינה.

אולם פליצה לא הסתפק רק בחברתה של סילווייה. באותה תקופה עצמה הכיר נשים ונערות רבות ויצר קשרים עם חלק מהן. לדבריו, את הסיבות לתלונותיה והאשמותיה של סילווייה נגדו היתה קינאתה בנשים האחרות.

המיכתב האחרון

בין הנשים שהכיר פליצה היתה גם תמי ברעט, אשה צעירה וחולנית, שהיתה נשואה לרודי ברעט. שותפו של אחיו של פליצה בעסקים. באותה תקופה עזב ברעט את הארץ,

פליצה, שפגש את אילן ררך תמי ברעט, הפך ידיד קרוב שלו. «אני אהבתי את אילן, את אשתו, ג'ניפר, ואת הילדים שלו, ולמרות העוול שהם עשו לי אני עדיין אוהב אותם». מכרזו פליצה גם היום. שני הגברים מצאו להם עיסוקים רבים יחדיו. הם החלו משפצים

פליצה עם ג'ניפר ואילן צנטנר בתמונה מישפחתית. כך נראה פועל?

מכיוון שהסתבך יחד עם אילן צנטנר בעיסקה של בדים גנובים. תמי ברעט נותרה לברה בארץ בעודה סובלת ממחלת-לב. היא התגעגעה לבעלה וראתה את אילן צנטנר כאשם בכך שבעלה עזב את הארץ, והותיר אותה בודדה בחוסר-כל.

תמי הלכה כמה פעמים לבקש תמיכה מאילן, ולקחה איתה גם את פליצה. צנטנר סירב לתמוך בה, ואף גידף וחירף אותה. היא היתה מלאת חימה, וכתבה מיכתב לבעלה שבו כינתה את אילן «נאצי» ושפכה על ראשו גידופים.

תמי לא הצליחה להתגבר על מחלתה, והיא מתה ממחלת-הלב שלה בטרם שלחה את המיכתב לבעלה. כאשר חזר ברעט לישראל מצא את המיכתב בין חפציה של אשתו המנוחה. אחרי שקרא את המיכתב נשבע ברעט לנקום באילן את ניקמת תמי.

אילן צנטנר הוא, לכאורה, תעשיין עשיר ונכבד, מרובד חברתי שונה לגמרי מזה של פליצה וחבריו. הוא בעל מיפעל בית מתכת, וגר בשכונת-יוקרה. אולם מפסק-הדין מסתבר כי לאילן ידידים רבים מעולם השוליים.

מיפעלים ובתים יחדיו, והידידות ביניהם גדלה עד כדי כך שהשניים שיפצו חדר במיפעלו של אילן כדי שישמש להם כחדר לפגישות עם נשים.

כאביות משלמת, מסרב פליצה לספר על יחסיו עם ג'ניפר. הוא מסתפק באמירה שהוא מחבב אותה מאוד עד היום. הוא מראה תמונה שבה הוא נראה כגון של בית צנטנר, יחד עם אילן וג'ניפר, ואומר: «אילן טען כי הייתי פועל שלו. האם אני נראה בתמונה כאילו אני פועל?»

כאשר נאשם פליצה בניסיון לרצוח את אילן צנטנר, ביוני 1982, העלתה המישטרה את החשד כי המניע למעשה היה אהבתו של פליצה לג'ניפר, וניסו להשיג אותה ולהשתלט על כספיה ועל הווליה המישפחתית.

מעדות שהועלו במישפט התברר כי אחרי שאילן ואשתו הסתכסכו ופתחו תיק ברכנות, עזב הבעל את הבית. לטענת התביעה נכנס אז פליצה לנעליו ולמיטתו של הבעל וניסה לכבוש את ג'ניפר. אך פליצה מכחיש כי אי-פעם ישן בביתה של ג'ניפר אחרי שבעלה עזב את הבית. זה היה פוגע בשמה הטוב! הוא מציין.

ג'ניפר היא אשה מושכת, בעלת שיער אדמוני ארוך וגוף חטוב. היא ילידת אנגליה, שבאה לישראל לפני תריסר שנים, הכירה את אילן צנטנר והתחתנה איתו. אילן הוא גבר מגודל, מקרית, המרכיב משקפיים, ורחוק מאוד מדמות החתיך. לדברי פליצה, נהג אילן בג'ניפר בצורה משפילה ומעליבה. הוא היה מחרף אותה ומזולז

פליצה עם ג'ניפר צנטנר גם זידי קיים יחסים

בה, והיחסים בין השניים היו גרועים מאז ומתמיד.

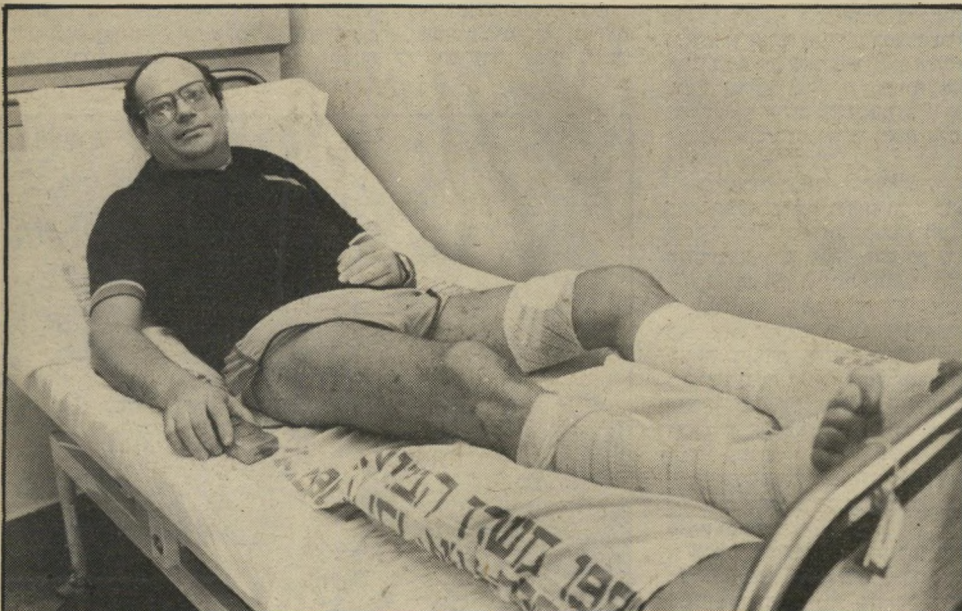
ניקמת המאהב

פליצה ניסה לפשר בין השניים ולקרב אותם איש לרעותו, ואם אמנם היו לו יחסים עם ג'ניפר, הרי שהוא לא לקח אותם ברצינות. «היא טענה בבית-המישפט שאני הייתי ממש באובססיה להשיג אותה, אבל זה ככלל לא נכון. היא נמשכה אלי הרבה יותר מאשר אני אליה», הוא אומר.

מפסק-הדין עולה, כי גם אחיו של פליצה, רודי, קיים יחסים עם ג'ניפר. «את יכולה לתאר לך שאני אקח ברצינות אשה שמקיימת יחסים עם אחי?» שואל פליצה בתמיחה.

אולי חשבה ג'ניפר כי פליצה רואה בה אחת ויחידה, אבל באותה תקופה שבה התקרב לג'ניפר, היו לפליצה הרבה מאוד ידידות אחרות. הוא היה נפגש איתן בדירתו, בחדר-הפגישות במיפעל-המתכת וגם בדירות שכורות, שאת המפתחות שלהן קיבל מידידים. פליצה משתדל לשכנע כי יחסיו לג'ניפר היו בלתי-רציניים, והוא מוסיף ואומר: «אם הייתי כליך אוהב אותה ובאובססיה עליה, אז אני הייתי נותן לה לנסוע עם מאהב אחר לחוף-לארץ?» הוא מספר כי כחודשיים לפני הפיצוץ נסעה ג'ניפר לדרום-אפריקה עם גבר מבוגר שהיה מאהבה. השניים נסעו בבירתו של פליצה.

(המשך בעמוד 59)

אילן צנטנר בבית החולים אחרי הפיצוץ רשיון בניה מסויים